Praznično v Horjulu

V spomin na 6. julij 1942, ko je odšla iz njihovega kraja v partizane največja skupina fantov in mož, praznujejo svoj praznik prebivalci Horjula.

Prireditve ob krajevnem prazniku pa so se vrstile že čez cel mesec junij. Tako so prizadevni Horjulci pripravili tekmovanja v nogometu, balinanju in streljanju. Ob osnovni šoli, ki nosi ime po prvem bataljonu Dolomitskega odreda so taborniki pripravili velik ogenj in izvedli krajši kulturni program. V okviru prirediteljev pa so pripravili tudi partizanski miting, ki so se ga poleg krajanov, mladine, borcev, med katerimi so bili tudi prvoborci Janko Janša, Ivan Končan in Stane Vrhovec, predsednik občinskega komiteja ZK Julija Planinc udeležili tudi pripadniki enot teritorialne obrambe naše občine in občine Ljubljana–Šiška.

Teritorialci so bili na terenu v okviru rednega usposabljanja za naloge v morebitni vojni. Bivanje v Polhograjskih Dolomitih pa so izkoristili tudi za prijetno srečanje s krajani Horjula.

V šolskih prostorih pa so pripravili razstavo izdelkov, ki so jih naredili učenci pri interesnih dejavnostih iz starih predmetov ter razstavo Dolomiti v NOB.

Sicer pa so v Horjulu sklenili praznovanje 23. junija s slavnostno sejo skupščine KS in družbeno-političnih organizacij, na kateri so podelili tudi bronasta priznanja OF in pisna priznanja krajevne skupnosti.

KuB

ŠEST KRAJEVNIH SKUPNOSTI

Skupna prizadevanja ob »toči« problemov

Na pobudo krajevne skupnosti Golo–Zapotok je občinska konferenca socialistične zveze organizirala sestanek predstavnikov krajevnih skpnosti Golo–Zapotok, Ig, Iška vas, Želimlje, Rob in Škofljica, da so se pogovorili o problemih, ki so enaki v vseh teh krajevnih skupnostih in se dogovorili, da v teh vprašanjih nastopajo enotno.

Izkazalo se je, da je večina problemov vezana na komunalno vprašanje. In če želimo, da se bodo vsaj nekatera vprašanja v naslednjem srednjeročnem obdobju zares realizirala, oziroma problemi odpravili, je potrebno usklajevanje in v srednjeročni plan uvrstiti res le tiste naloge, za katere bomo z gotovostjo lahko rekli, da so uresničljivi.

Na Viču, pa čeprav smo izrazito kmetijska občina, **nimamo servisne delavnice za popravilo kmetijskih strojev.** Kijub nekaterim prizadevanjem, da bi takšno delavnico odprli v KS Iška vas, rezultatov žal še vedno ni.

Drugi skupen interes je **razvoj pospeševalne službe.**

Tretji je **problem prometne povezave,** krajevne poti so slabe, avtobusnih zvez pa ni dovolj. In z razmišljanjem o ukinitvi nekaterih avtobusnih zvez še bolj oddaljujemo človeka od njegovega delovnega mesta in mu s tem, so poudarili predstavniki KS, kratimo pravico do dela.

Tudi preskrba oziroma **trgovinska mreža ni na zavidljivi ravni.** V KS Golo–Zapotok pride na enega prebivalca nekaj manj kot 0,5 kvadratnega centimetra prodajnega pulta, število prebivalcev pa se z novogradnjami še veča. Pri tem pa ne vztrajajo na izgradnji svoje trgovine – naj bo na Igu ali v Škofljici, pravijo.

Na zelo nizkem nivoju je tudi **telefonska povezava.** V KS Rob so naprimer že izvedli 10 tisoč prostovoljnih delovnih ur v ta namen. In tam, to pa je v vseh teh KS kjer je tolikšen interes krajanov in tudi njihova pripravljenost sodelovanja, družba ne sme zapirati oči in teh prizadevanj prezreti.

To so največji problemi, ki kar puhtijo, zanemarljivi pa niso tudi ne ostali: **varstvo okolja, zazidalni načrti, bencinski servis, problem pitne vode in vodovoda nasploh, električno omrežje, javna razsvetljava, pokopališče in mrliška vežica,** (ki je najbolj pereče v Iški vasi), **pomanjkanje delovnih mest.**

Skratka, problemov je kot toče, katere bo torej realno tudi mogoče odpraviti?

O tem bodo še razpravljali, še se bodo skupaj vsedli in zadevo pretehtali. Ne bodo pa modrovali sami, na pamet, ampak se bodo sestali z nosilci posameznih dejavnosti.

Takšna organiziranost krajevnih skupnosti prav gotovo ne bo ostala brez vidnih rezultatov.

Realizacija problemov, ki so življenjskega pomena za krajane so tudi predpogoj večje aktivnosti krajanov na področju družbeno-političnega delovanja. To so potrdili tudi predstavniki krajevnih skupnosti, ki so dejali, da ljudi za konkretno delo ni težko dobiti, da pa je seveda težje takrat, ko hočemo krajane zbrati za sestankovanje, še posebej za takšno, ki nima oprijemljivih rezultatov.

NINA ČOŽ

IZ PODOLNICE

Težave se ne rešujejo same od sebe

Ko so pred toliko in toliko stoletji v odročni horjulski dolinici med slikovito Rupo in Sv. Urhom vznikle prve kmečke hiše, priseljenci najbrž niti pomislili niso, kaj vse se bo kasneje zgrnilo nad njihov kraj: tu so njihova polja večkrat surovo pomendrali turški konjeniki in so izginjale cele gruče hiš v strahovitih požarih, tu so njihovo svinjad redčile najrazličnejše živinske bolezni in tu so jim že kdove od kdaj razjedale senožeti uničujoče poplave.

Toda Podolničani se niso dali kar tako. Trdno odločni, da je treba z te zemlje vendarle čimveč iztisniti, so brez omahovanja pljunili v roke in življenje na vasi je vselej spet zaživelo v starem utripu in polja so spet obrodila.

To odločnost, da se spoprimejo s sleherno nadlogo, pa naj bo še tako velika, so prenesli tudi v novejši čas. Le da seveda zdajšnje razmere terjajo od njih, da se težav lotevajo bolj kompleksno, kakor je zdaj bolj raznotero in večstransko tudi samo njihovo življenje in delo v kraju.

»Trenutno nam dela še največ preglavic most v Bukovju,« je razgrnil paleto zdajšnjih problemov kraja predsednik vaškega odbora Janez Lešnjak. »Ta je namreč že krepko načet in pripravljeni smo ga temeljito obnoviti, le ne vemo, kdaj bodo prišli očistiti glavno strugo Horjulščice, ki teče tu mimo. Potok, se pravi njegova glavna struga, namreč še vedno pogosto poplavlja in še zmerom je ogrožena vsaj polovica naših senožeti. Da pa je nadloga še večja, se ujma spravlja na to zemljo ravno poleti, ko je čas košnje.«

Toda kakor je že težko brzdati nepredvidljivo vodno stihijo, pa je po drugi strani toliko lažje iskanje novih vodnih virov. Podolničani so lani ojačali svoj vodovod z dvema novima studencema in se s tem bržčas vsaj za nekaj časa otresli bojazni pred morebitno ponovitvijo lanskoletne hude suše.

Podobno preventivno, a z nekolikanj drugačnimi smotri, so ravnali tudi pri ožjem urbanem delu: asfaltirali so cesto skozi vas, dogradili gasilski dom (le-ta bo služil tudi v druge namene) in organizirali občasen odvoz večjih kosovnih odpadkov. Ne skrivajo pa, da bi radi dobili tudi javno telefonsko govorilnico (zdaj so v kraju menda le 4 telefoni), da bi radi sodobneje opremili svoje gasilce in po možnosti tudi razširili vaško pokopališče pri Sv. Urhu. V ta namen so že odmerili primeren kos zemljišča poleg zdajšnjega pokopališča, a se je zataknilo pri pravno-administrativnem postopku. Da pač ni nikogar, pravijo, ki bi prišel to pregledati in ki bi izdal potrebno soglasje za razširitev.

Toda Podolničani, že po tradiciji odločeni, da vsako stvar izpeljejo do kraja, najbrž ne bodo gledali, da bi vse te njihove načrte prerasel čas. To bi bil za kraj korak nazaj. Skušali jih bodo dosledno uresničiti, pa četudi bo šlo vse po drobcih, kakor mozaik, ki ga sestavljajo celi rodovi.

BRANKO VRHOVEC

IZ KS STANE SEVER

Tisoč mladih bo dobilo svojo organizacijo

Občinska konferenca mladine, socialistične zveze in komunisti si skupno že nekaj časa prizadevajo izboljšati aktivnost mladincev v mestnih krajevnih skupnostih. Obiskali so že krajevno skupnost Murgle, Trnovo, Vrhovce, Rožno dolino, pred kratkim pa še KS Stane Sever, kjer mladinske organizacije še nimajo. Z obiski je bil brez dvoma dosežen cilj, ki so si ga zastavili – obuditi delo mladine. Z mestnimi krajevnimi skupnostmi pa se bo še naprej potrebno sistematično ukvarjati in jim nuditi vso pomoč, da se aktivna mladinska organizacija obdrži.

Krajevna skupnost Stane Sever šteje okoli 4200 prebivalcev, od tega jih je približno tisoč mladih, ki bi lahko delali v mladinski organizaciji, žal pa te nimajo. Mladi se zbirajo pred bloki po skupinah, med seboj se dogovarjajo, vendar nikakor teh skupin niso mogli povezati v eno – v OO ZSMS.

Na skupnem sestanku s predstavniki občinskih in krajevnih DPO je bilo približno dvajset mladincev, ki so v razgovoru razmišljali o tem, kam bi bilo najbolje usmeriti njihovo aktivnost. Doslej so bili nekateri že aktivni v ŠD Partizan, s pomočjo tajnika KS pa so sodelovali tudi v krajevni samoupravi. Sklenili so, da skupina desetih mladincev, ki so jih predlagali na tem sestanku, pripravi program in ga na ponovnem sklicu vseh mladincev te krajevne skupnosti predstavi. Potem naj bi izvolili tudi vodstvo in ustanovili mladinsko organizacijo. Pri njihovem delu pa jim bo pomagal tajnik KS, ki so ga predlagali tudi za mentorja mladinske organizacije.

Osnovne pogoje za delo mladi že imajo, soba za sestanke jim je na voljo v prostorih KS, igrišče bodo upajmo kmalu dobili, družabne in plesne večere pa bodo skupaj z mladinsko organizacijo VIČ organizirali v njihovih prostorih. Ponovno bodo poizkusili ustanoviti pohodno enoto, povezali se bodo z OŠ in tako pridobili še več mladih.

Družbenopolitične organizacije iz krajevne skupnosti in občine so izkazale pripravljenost, da jim pomagajo in 23. junija, ko KS Stane Sever praznuje svoj krajevni praznik lahko pričakujemo veliko angažiranje tamkajšnjih mladincev.

D. ERHATIČ

Po Trubarjevih poteh

Kot vsako leto, smo tudi letos člani Turističnega društva Rašica pri Velikih Laščah organizirali tradicionalni izlet v bližnjo okolico Rašice, ki smo ga simbolično poimenovali »Po Trubarjevih poteh.«

Letos nas je pot peljala v Kališče, to je majhen zaselek na grebenu nad dolino Karlovice.

Po sivih majskih deževnih dneh, je bilo to prvo junijsko nedeljsko jutro, sončno in brez oblačka. Že to nas je razveselilo, ko smo se zbrali pred spomenikom Primoža Trubarja, se poklonili njegovemu spominu in odšli na pohod. Pot nas je vodila po prijetni in valoviti pokrajini čez vasi: Kukmaka, Grm, Jekičevo, Hlebče in Hrustovo v Stope. Tu smo se nad vasjo v gozdiču ustavili pred spomenikom Angeli Škulj, ki so jo okupatorji leta 1942 na zverinski način mučili ter jo nato vrgli v globoko brezno. Pionirji so v njen spomin pripravili krajši kulturni program, pred spomenik pa položili šopek poljskega cvetja.

Nato smo se po bregu odpravili na Zgonče, kjer je ena sama domačija. Tu nam je gospodar potregel s prisnopo »kačjo slino«. Po grebenu kakih 200 metrov nad zaselkom stoji cerkvica Sv. Primoža, ki je kulturni in zgodovinski spomenik. Cerkvica je bila zgrajena v 16. stoletju in nato večkrat obnovljena. V letu 1983 je bila delno obnovljena tudi notranjost cerkve in ob tem so bile na steni prezbiterija najdene freske. Pri obnovi ometov, je pomagal tudi naš član, Franče Škulj iz Rašice. Zelo zanimiv je stari vhod v cerkvico, ki ima portal gotske oblike, na fasadi pa se vidi zazidana okna, ravno tako gotske oblike.

Od cerkvice je lep razgled na vse strani, na vzhod proti Rašici in dalje na Dobropoljsko dolino vse do Gorjancev, na jug proti Gregorju, na zahod na Mokrc, proti severu pa na Ljubljansko kotlino in dalje na Kamniške alpe in Karavanke.

Od cerkvice smo se vrnili nazaj na Zgonče in od tu proti juju odšli v Kališče. Med potjo so nas spremljali lepi beli cvetovi šmarnic.

V Kališču smo se ustavili in tu je bil tudi naš glavni počitek ter kratki program družabnih iger.

Kot že večkrat doslej so bile tudi podeljene somінske nagrade, in sicer najstarejšemu in najmlajšemu udeležencu ter dvema pohodnikoma, ki sta se udeležila vseh dosedanjih šestih pohodov. Darila, lepe steklene vazice, sta izdelala naša člana Olga in Jože Košir, ki imata steklopihaštvo na Rašici.

Podeljevanje nagrad in družabne igre pa je spremljala lepa slovenska pesem in šale, ki smo se jim od srca nasmejali. Za še prijetnejše počutje, pa so poskrbeli člani gasilskega društva Rašica, ki so nam pripeljali pijačo, s katero smo pridno gasili žejo. Otroci pa so imeli veliko dela in zabave ob avtomobilu, ki si ga je po svoji zamisli izdelal domačin Vinko Marolt, in sicer za vožnjo v snegu.

Kar prehitro je tekel čas in morali smo se posloviti od prijaznih prebivalcev Kališča. V dolini smo se ustavili v vasi Kaplanovo, se pogovorili s Škuljevo mamco, ki ima že 84 križev, pa

v Kališče...

še vedno skrbi za svojo družino, da ima skuhano, pa tudi še pleve na njivi.

Čez Karlovico in nato spet v hrib in že smo bili v vasi Podsmreka, kjer je bil rojen Josip Štritar. Ogledali smo si spomenik na rojstni hiši in kaščo. Štritarjeva kašča je posebej pomembna zato, ker je v njej Štritar napisal marsikatero pesem oziroma literarno delo.

Nato smo se vračali skozi vasi Ulovka in Podulavka na Rašico. Tu je bil zaključek poti in čakala nas je kavica, ki jo je na hitro skuhala naša članica.

Prijetno utrujeni in polni lepih vtisov in spominov na prijeten izlet smo se poslovili in si obljubili, da bomo za naslednje leto pripravili

novo smer in povabili vse, ki si želijo spoznati lepo in idilično pokrajino, v okolici rojstnega kraja Primoža Trubarja.

Pot v Kališče je Turistično društvo Rašica skupaj s Planinskim društvom Velike Lašče tudi označilo. Dolga je približno 18 km in poteka v večini po gozdnih steziceh, le deloma po javni cesti. V poletnem času je ob poti veliko cvetja in gozdnih sadežev, kot so borovnice, jagode in maline. Gobarji pa najdejo veliko raznovrstnih gob od žlahtnih jurčkov, lisičk, golobic, do jesenskih štorovk in sirovk.

Krajša varianta poti je, če se z osebnim avtomobilom pripeljete do Stop. V tem primeru pa je potrebno ob vrnitvi iz Podsmreke nazaj v Stope (kakih 1000 m).

Iz Rašice pa vozi avtobus ob nedeljah ob uri proti Kočevju, oziroma proti Ljubljani.

Pridite in oglejte si našo dolino in stopite na vrhove bližnjih gričkov in gričev, ne bo vam žal.

MILENA GRADIŠAR

S SKUPNEGA PRAZNOVANJA PETIH KS

»Tudi najhujše stiske je mogoče premagati«...

V juniju praznuje krajevni praznik kar pet krajevnih skupnosti skupaj. Ob preoblikovanju so se razdelile, vendar vsako leto praznujejo skupaj, na skupni slovesnosti. Te krajevne skupnosti so: Murgle, Kolezija. Rakova jelša, Zeleni log in Trnovo.

Letošnja slovesnost je bila na prostoru pri gasilskem domu v Murglah, kjer se je zbralo precej krajanov, tudi vreme jim je bilo naklonjeno. Slavnostni govornik na slovesnosti je bil predsednik republiškega komiteja za kulturo Matjaž Kmecl, ki je med drugim dejal: **»Ko so nas po šestem aprilu 1941 obkolili in nas razkosali, smo se bliskovito postavili v bran. Tri tedne po okupatorskem vdoru, ko se nove barbarske oblasti še niso dobro ozrle naokrog, smo že imeli vodstveno jedro odpora. Tu, v naši bližini, se je 1. junija sestalo vodstvo KPS in sprejelo ukrepe za začetek oboroženega upora za svobodo, samostojnost in samoodločanje.**

Tudi najhujše stiske je mogoče premagati, če je v nas samozaupanje, če to hočemo, če verjamemo, da je tako kot delamo, edino prav, če je v najglobljem skladu s človeško moralo.«

Na kratki slovesnosti pri gasilskem domu v Murglah so sodelovali tudi učenci osnovne šole X. SNOUB Ljubljanske iz Trnovega, program pa je povezoval Marjan Kralj. Po slovesnosti je bilo seveda tovariško srečanje, ki so ga pripravili člani gasilskega društva.

Letos so bronasta priznanja OF prejeli: **v krajevni skupnosti Murgle** Drago Benčina, Marija Cestnik, Branislav Hočevar, Marjan Keršič, Jože Malnarič in Zdravko Troha. **V krajevni skupnosti Kolezija:** Frančiška Rozman, Leopold Kočevar, Angela Macele, Permoser Ivanka, Ivan Cingerle, Stojan Kastelic, Aleksander Hunjadi Janez Bajželj in Branko Pahor.

V **krajevni skupnosti Rakova jelša:** Alenka Simović, Bećir Begić, Alfonz Pinosa, Pavle Malovrh, Tončka Gosak. V krajevni skupnosti Trnovo: Vladimir Jere, Hilmija Kulašić, Peter Paradžik, Marjan Valant, Ivan Zdešar, Marija Zupančič. V **krajevni skupnosti Zeleni log:** Roman Kladošek, Iztok Barle, Lilijana Marolt, Mateja Ivec, Drago Vesel (na predlog ZB Trnovo) in Stanka Košutar.

SODELOVANJE KO ZRVS BARJE, PERUZZI IN KRIM

Letos že četrtič pohod po poteh žrtev v Kozlarjevi gošči

21. 5.1942 je 4. četa Šercerjevega bataljona Krimskega odreda napadla predmestje Ljubljana, točneje blok na Ižanski cesti. Ob tej priliki so partizani zažgali leseni most čez Iščico. Ta napad je bil za italijanskega okupatorja nekaj nezaslišanega, saj se niso več počutili varne niti za bodečo žico s katero so obdali Ljubljano. Italijani so se spravili nad partizane s topovi in celo tanki. Toda hraborst tankistov je bila nepopisna. Prvi tank je padel iz starega Karlovškega mostu v Grubarjev kanal, drugi pa je neslavno končal v jarku nedaleč od križišča Ižanske in Jurčkove poti, tretji pa hekaj sto metrov od križišča Ižanske ceste–Črnavas, pri stari šoli na Barju. To pa je bil tudi zadnji poizkus zasledovati partizane. Ta dan smo si krajani Barja izbrali za svoj krajevni praznik.

Na našem območju v Kozlarjevi gošči je tudi spomenik žrtvam zloglasne črne roke, katere zločine je popisal tov. Jože Vidic v knjigi »Po sledovih črne roke«.

Krajevna organizacija ZRVS Barje je v sodelovanju s KO ZRVS Peruzzi in Krim organizirali že tradicionalni »Pohod po poteh žrtev v Kozlarjevi gošči«, kateri poteka letos že četrtič in sovpada s praznovanjem krajevnega praznika. O trpljenju žrtev je pri spomeniku spregovoril akademski kipar Marjan Keršič-Belač.

Pri slovesnosti je sodeloval tudi Pihalni orkester glasbene šole Trnovo, zaščitni oddelek LM, učenci osnovne šole Oskar Kovačič ter seveda tudi ostali Krajani.

Vsi udeleženci pohoda so dobili priložnostno spominsko značko.

Novo iz Šentjošta

3. junija je bilo v Šentjoštu zopet veselo. Imeli smo slovesen zaključek glasbene šole – Šentjošt.

To je bil že drugi javni nastop in sicer prikaz dveletnega truda in dobre volje.

Ker je glasba resnično govorica srca, vsi vemo, da je to najboljša naložba za naše otroke. Prepričani smo, da so otroci zato boljši, bolj prijateljski med seboj, skratka bolj plemeniti.

Glasbena šola pa je nastala takole: Dolgo smo čakali, da jo bodo ustanovili v Polhovem Gradcu. Bila je že v nastajanju, pa so nastale nepremostljive težave. Na Dobrovo nam je zaradi slabe avtobusne zveze tudi onemogočeno, pa ne samo to, tudi vpis je omejen. Ko smo se zanimali na Dobrovi kako in kaj, nas je tov. profesorica Šindičeva vzpodbudila z besedami: počakajte še dve leti, da končam in me upokojijo, pa bom prav rada prišla gor k vam. Ne dve leti pa res ne moremo čakati, saj nam otroci rastejo kot konoplje in smo dali v oglas: Nadarjena mladina išče profesoja glasbe... Javil se je profesor Janez Vidrih, dirigent in komponist, poln energije. On je začel oktobra 1982 poučevati blok flavto, klarinet, trobento in klavir. Tudi za kitaro je bilo veliko zanimanje. Preko svojega prijatelja nam je tov. Vidrih priporočal mlado dekle Darjo Horvat, študentko fizike. Ona igra zelo uspešno že več let kitaro pri prof. Rusu, ki vodi edini kitarski ansambel pri nas. Naša Darja hodi sedaj k nam že tudi drugo leto. Kitar je 10, prav toliko blok flavte, 4 klarinetov, 8 klavirjev in 2 harmoniki. Stvar se je tako razmahnila, da je bilo treba misliti v naslednjem šolskem letu že na tretjega učitelja. Zopet nas je prof. Vidrih rešil iz zagate. Pridobil je svojega poklicnega kolega Janeza Kumra. On sedaj poučuje klavir, harmoniko in solo petje. Ta profesor je namreč vodil pred leti odlične pevske zbore. Tako smo imeli na letošnjem zaključku priliko poslušati še solo petje in sicer Mihelč Trček. Zapela nam je tri pesmi – zelo samozavestno in doživeto.

Še to bi rada pristavila, da vse kar naša mladina že zna, zelo koristno uporabljamo na raznih proslavah in ob drugih podobnih prilikah.

Tako je glasbena šola vsestranskega pomena. Na javni nastop smo povabili tudi ljudi iz krajevne skupnosti Horjul, osnovno šolo, glasbeno šolo Vič in občino Vič. Naša občina nam je lansko leto zelo veliko pomagala pri nakupu klavirja. Zelo smo bili veseli predvse profesorica Šindič iz glasbene šole Vič. Ona se je zelo pohvalno izrazila rekoč, res nisem pričakovala takega uspeha in take nadarjenosti v teh hribih.

Zagotovila je, da je vsem otrokom odprta možnost polaganja izpita. To pa je tudi naš namen, da dobimo potrdilo, da naše delo le ni zastonj. Profesorjem pa tudi neke vrste potrditev, da še niso, čeprav že upokojeni – za v staro šaro. Vsem hvala.

Vprašujemo pa se, koliko je v mestih inteligence, ki zapravljajo svoj čas in znanje, namesto, da bi šli ven na deželo, na zrak in s tem koristili sebi in drugim.

IVANKA KAVČIČ

IZ ZELENEGA LOGA

Zadovoljni smo, imamo več kot prej!

Zeleni log je mlada krajevna skupnost, saj je nastala ob preoblikovanju KS aprila 1980. Sprva je bilo sicer precej težko, saj niso imeli niti osnovnih pogojev za delo, niso imeli prostorov, imeli pa so precej problemov, ki se jih je bilo treba lotiti. V majhnih krajevnih skupnostih, posebno tistih, ki še sodijo v okvir ožjega mesta, je težko dobiti ljudi za delo. Vsak ima svoje opravke, službo, doma morda še vrt, dom, družino... Za aktivistično delo v KS ostane le malo časa in marsikdaj tudi pripravljenosti.

V času od nastanka do danes so v Zelenem logu s pomočjo občine in krajanov dobili nove prostore, tako da je organizacija krajevne samouprave precej lažja, seveda pa ljudi še vedno manjka. V KS Zeleni log živi zdaj okrog 950 krajanov in njihov glavni problem so ta trenutek črne gradnje. Legalizacija poteka prepočasi. Še posebno težko je 350 ljudem – živijo v skupno 60 črnih hišah in barakah – ki so sicer pred časom dobili tekočo vodo, še zdaj pa nimajo elektrike.

Predsednik krajevne konference SZDL Roman Kladošek je povedal, da so v krajevni skupnosti sicer proti črnograditeljstvu, da pa bi nekako morali tem ljudem omogočiti vsaj normalne pogoje za življenje. Otroci hodijo v šolo, domače naloge delajo ob svečah in plinskih svetilkah, televizije nimajo, ženske perejo perilo na roke, teže je kuhati in pospravljati... In ob tem so ti ljudje že dobili načrt za električno napeljavo in tudi zbrali nekaj milijonov dinarjev.

V Zelenem logu so s preoblikovanjem veliko pridobili. Roman Kladošek pravi, da imajo zdaj sto odstotkov več kot prej – ko niso imeli ničesar. Lani so jim asfaltirali več kot kilometer glavne ceste skozi KS, urediti pa bi bilo treba še javno razsvetljavo in morda pločnik, saj je cesta že terjala eno smrtno žrtev.

V domu krajevne skupnosti so pred časom dobili telefon, pri pošti pa so jim obljubili še telefonsko govorilnico. Več priključkov si zaman želijo, čeprav je Roman Kladošek obenem »potožil«, da nekateri »iznajdljivejši« krajani kljub temu lahko pridejo do telefona.

V Zelenem logu bi radi dobili tudi zazidalni načrt. Veliko prostih zazidljivih parcel sicer ni, pa vendar. Nekaj bi se dalo še zgraditi, še posebno zato, ker je ukinjena prepoved parcelacije, ki je bila na tem območju zaradi cestnega rezervata. Tudi znana Sibirija bo počasi dobila lepšo podobo. To območje so pred vojno mestni možje namenili revežem.

Tudi leseni most preko Malega grabna bi v KS radi zamenjali z večjim in močnejšim, ki bi »zdržal« še vsaj osebne avtomobile. Tako bi si skrajšali pot do mestnega avtobusa, šole, vrtca, zdravstvenega doma. Vendar kaže, da za zdaj ne bo nič. Denarja za take stvari v tem težkem gospodarskem položaju ni in zato se bodo moral zadovoljiti s tem, ki ga majo in seveda tistim, ki je bil lani obnovljen.

Zaradi majhnega števila krajanov je težko pridobiti dovolj ljudi za delo v KS. Vedno bolj pa je aktivna mladina, še posebno kulturno umetniško društvo, ki je v zadnjem času pripravilo sokrajanom nekaj prijetnih gledaliških predstav.

Več stvari bo v KS urejenih, laže bo pridobiti ljudi. Vedeli bodo namreč, da res delajo zase.

Valeta – Polhov Gradec 1984

Zelo lepo je, da smo povabljeni tudi starši na to končno veselje, saj spremljamo naše šolarje skozi 8 let in je prav, da smo tudi ob slovesu zraven.

Kako hitro mine osemletka. Še živo mi je pred očmi, ko sem hčerko vodila prvič v našo podružnično šolo. Njena ročica je bila vsa drobna in nebogljena v moji. Sedaj pa me je že prerasla, samozavestno me pogleda in čvrsto stisne roko, ki ji čestitam za uspešno spričevalo. Eno obdobje je za vselej zaključeno, sedaj pa smelo naprej v bodočnost – v življenje. Ne se zapirati vase, ne graditi vsak svoj socializem. Predvsem graditi skupnost in to v najboljšem pomenu besede, jim je polagal še zadnjič na srce. Ivan Polajnar – ravnatelj polhograjske šole.

Vedno mi je hudo, ko jih vidim odhajati. Tako smo bili ujeti v en glas, v eno srce, pravi Nadja Založnik, dolgoletna učiteljica petja. Tudi to je treba povedati, da je bil njen razred najbolšji po uspehu in pridnosti skozi vse štiri leta.

Osebno sem prepričana, da ima za tovrstne uspehe zasluge predvsem ljubezen do glasbe in petja. Saj že star pregovor pravi, da kdor poje, slabo ne misli. In ko takole pogledujem k sosednji mizi po tovarišici »Lili« čutim vse to na njenem mladostnem obrazu. Že leta in leta se razdaja, pa se vendar ne razda. Prešine me pomisa na čudovito pesem Neže Maurerjeve, ko se vprašuje: Kaj nise tega vsega razdala, namreč rož, knjig skratka vsega kar je lepega na tem svetu.

Povabili so tudi plesnega učitelja, ki je pozimi našo mladež učil prve skrivnosti plesa. Najprej so nam učenci sramežljivo pokazali kaj znajo. Potem smo se pa še mi z njimi zavrteli, starši in učitelji. Kar prehitro je bila ura 11., ko se je tov. ravnatelj pokazal na malo vzvišenem mestu. Rekel je, da mu je hudo, ko mora zaključiti vsesplošno veselje, toda tak je bil predhodni dogovor. Tudi vam svetujem, da se jih držite, jim je se zadnjič polagal na srce.

Učenci A in B razreda pa tudi niso bili od muh, za vsakega so pripravili kratek a duhovit verz. Pa še rimalo se je, pa šopek in majhno spominsko darilo.

Najbolj me je ganilo, kako so se ti mladi fantje in dekleta – še pred kratkim dečki in deklice z roza nageljni na prsih prijeli čez rame in v ritmu sodobne disco glasbe poskakovali, da je teklo od nosu in las. Pa rečem tov. Poljajnarju: poglejte koliko mladosti na kupu, koliko življenja in sreče. Kje pa bo, če ne tukaj in prav danes – reče. Pa še res je.

IVANKA KAVČIČ